

Маркови кули.

Легенда

Като ята отъ скакалци, кръвожадни и безбройни, почти петдесетъ години (1353—1395) турски пълчища отъ Анадола нападаха балканскитъ страни. Тѣ идваха на вихрени коне, смѣли и жестоки, обсаждаха градове и села, разрушаваха стари каменни крепости, църквитъ превръщаха въ джамии, а дворцитъ на царе и боляри — въ пепелища.

Нищо не можеше да спре тѣхния устремъ. Нито духовниците съ молитвитъ си къмъ Бога, нито храбритъ войници съ мечоветъ си. За турскитъ орди войната бѣше професия, която тѣ владѣха чудесно. И предъ военниятъ имъ гений всичко се прекланяше. Боляритъ единъ по единъ преминаваха на тѣхна страна, следъ несполучливитъ опити да се съпротивляватъ.

Тия, които не станаха турски васали, паднаха подъ напора на военната буря и само имената имъ останаха въ пѣснитъ на народнитъ пѣвци, като имена на светци.

Но колцина останаха до край вѣрни на своя дългъ, къмъ народа и отечеството?

Даже самъ Шишманъ се помири съ турския султанъ Мурадъ, съгласи се да му заплаща данѣкъ и му даде за жена сестра си Мария.

Боляритъ Баликъ и Добротичъ запазиха независимостта си, срещу грамадни ежегодни данѣци къмъ султанитъ, а Лютица, Богданъ, Хрелю, Дебелъ Новакъ и много още, за да запазатъ земитъ си, преминаха открито къмъ турцитъ и даже приеха турски военни чинове.

Едно следъ друго кралствата и банствата падаха подъ турска властъ. А следъ паметната битка на Косово поле (15 юний 1389 год.), когато срещу Баязида Илдъръмъ (Свѣткавичень) се биха всички почти балкански владетели и претърпѣха голѣмо поражение, турското владичество на Балканитъ бѣ осигурено.

На следната година падна победенъ и предпоследниятъ свободенъ и независимъ български боляринъ — Кракра Пернишки.

Оставаше само единъ още: непобедимиятъ и безстрашенъ „во Христа Бога Кралъ Марко“.

*

Тежеше въздухътъ надъ Крали-Марковата столица Прилепъ. Вечерята се спускаше надъ градътъ, не за да донесе почивка на изморенитъ хора, а като че ли бѣше черна предвестница на още по-черната неволя, която дебнѣше родъ и родина. И кървавото